

A Kúria a dr. Kutni Anikó ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Funtig Zoltán ügyvéd által képviselt alperes ellen rendkívüli lemondás jogszerűségének megállapítása iránt a Pest Megyei Munkaügyi Bíróságnál 11.M.1627/2007.szám alatt megindított és másodfokon a Pest Megyei Bíróság 8.Mf.25.422/2010/5. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Pest Megyei Bíróság 8.Mf.25.422/2010/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt napon belül - 10.000 (tízezer) forint és 2.700 (kettőezer-hétszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.A felülvizsgálati eljárás illetéke az államot terheli.

I n d o k o l á s :

A felperes a 2007. november 26-án kelt, és az alperes igazgatója által ugyanezen a napon átvett - a Kjt. 29. § (1) bekezdés b) pontjára alapított - rendkívüli lemondással megszüntette a közalkalmazotti jogviszonyát. Ennek indokolása szerint kinevezése fűtő-karbantartó munkakörre szólt, amelyből adódó feladatokat a 2002. szeptember 2-án készült munkaköri leírás egyértelműen meghatározta. Ez tartalmazta a képesítésének megfelelő fűtő munkakörből adódó tevékenységet, kiegészítve az esetenként elvégzendő, képesítést nem igénylő feladatokkal. A 2007. augusztus 30-án beüzemelt korszerű automata kazánok már biztonságosan látják el a fűtési és a használati melegvíz szolgáltatásokat, azok felügyeletére nincs szükség. Az új kazánok miatt a munkaköre megváltozott, ezért többször kérte az alperes igazgatójától, hogy a szakképzettségének megfelelő új munkakört biztosítson a számára, és ennek megfelelően készítse el a kinevezését és a munkaköri leírását, amelynek az igazgató nem tett eleget. A felperes hivatkozása szerint mivel az alperesnél bizonyíthatóan megszűnt a kinevezésének és a szakképesítésének megfelelő munkakör és a munkáltató többszöri kérése ellenére is elzárkózott a helyzet jogi rendezésétől, a munkavégzés lehetetlenné vált. A rendkívüli lemondásról szóló okiratban a felperes 12 havi átlagkeresetnek megfelelő végkielégítés, és 5 havi felmentési időre járó átlagkereset, valamint a fel nem használt szabadság pénzbeli megváltását kérte az alperestől. Az alperes igazgatója a 2007. november 28-án kelt válaszlevelében nem fogadta el a rendkívüli lemondást, mivel álláspontja szerint indokai nem alapozzák meg a közalkalmazotti jogviszony ilyen módon történő megszüntetését.A felperes a keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy a 2006. november 26-án kelt rendkívüli lemondása jogszerű volt, és kötelezze az alperest - a 2007. október 1-jétől 2007. december 9-éig tartó keresőképtelensége idején betegszabadságra járó távolléti díj, illetve táppénz jogcímén kapott 186.040 forint beszámításával

- a Kjt. 29. § (3) bekezdése és a 33. § (2) bekezdése szerinti 5 hónapos felmentési időre járó átlagkeresete, valamint a Kjt. 37. § (1) bekezdés b) pontja és a (6), valamint a (8) bekezdése alapján számított 12 havi átlagkeresetének megfelelő végkielégítés megfizetésére. A felperes valamennyi kereseti kérelme után 2007. november 27-étől számított kamat megfizetésére is kérte kötelezni az alperest perköltség viselés mellett. A Pest Megyei Munkaügyi Bíróság 11.M.1627/2007/29. számú ítéletével megállapította, hogy a felperes jogszerűen szüntette meg rendkívüli lemondással a közalkalmazotti jogviszonyát, ezért annak megszűnési időpontja 2008. április 26. napja. Kötelezte a bíróság az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.912.338 forintot, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az alperest 193.750 forint perköltség viselésére is kötelezte rögzítve, hogy az illeték az államot terheli. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes a Kjt. 29. §-ának (2) bekezdése és az Mt. 12. §-ának (4) bekezdése együttes értelmezése alapján 2007. november 27-éig gyakorolhatta határidőben a rendkívüli lemondás jogát. Az alperes igazgatója 2007. november 26-án vette át a rendkívüli lemondást, ezért a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a szubjektív határidőt a felperes betartotta. A felperes kinevezés szerinti munkaköre az alperesnél fűtő-karbantartó volt, ezért az Mt. 102. § (1) bekezdéséből következően az alperes ebben a munkakörben volt köteles foglalkoztatni. Miután 2007. augusztus 30-ától a felperes fűtő munkaköre megszűnt, így az alperes a törvény szerinti foglalkoztatási kötelezettségének maradéktalanul nem tudott eleget tenni, emiatt a Kjt. 21. § (1) bekezdése és az Mt. 82. § (1) bekezdése alapján köteles lett volna a felperes kinevezését módosítani, vagy egyéb munkáltatói intézkedést tenni. A per iratai, valamint K.A. és F.N.K. tanúk vallomása alapján az volt megállapítható, hogy a felperes volt az, aki többször kezdeményezte és sürgette a megváltozott helyzetnek megfelelő munkáltatói intézkedés meghozatalát. Az alperesnél korábban ugyancsak fűtő-karbantartó munkakörben dolgozó N.L. tanúvallomása cáfolta, hogy az új munkaköri leírás csak tervezet volt (jegyzőkönyv, 8. oldal). A felperes 2002. szeptember 2-án készült munkaköri leírásából, valamint abból a tényből, hogy az év felét kitevő fűtési szezonban a felperes munkaideje nem vitásan a fűtői feladatokkal összefüggésben volt 24 óra, megállapítható, hogy a munkaidejének legalább a felében a felperes fűtői munkakört látott el. Miután ezek a feladatok 2007. szeptember hónaptól megszűntek, a felperes munkaköre lényegesen megváltozott, amely a bíróság álláspontja szerint a kinevezés egyoldalú módosításaként volt értékelhető. A bíróság megállapította, hogy az új kazán üzembe helyezése érintette a felperes munkakörét és a munkaidő-beosztását, valamint az illetményét is. Ezek a közalkalmazotti jogviszony szempontjából olyan jelentős körülmények, amelyek megváltozásáról az Mt. 3. §-ából következően az alperesnek tájékoztatnia kellett volna a munkavállalóját. A bíróság álláspontja szerint azzal, hogy a

munkáltató nem tett eleget a tájékoztatási és a kinevezés szerinti foglalkoztatási kötelezettségének és a felperes többszöri kísérlete ellenére sem rendezte a helyzetet, a közalkalmazottját bizonytalanságban tartotta. Az alperes magatartása a jóhiszeműség és a kölcsönös együttműködési kötelezettség elvét oly mértékben sértő munkáltatói eljárás, amely a felperes rendkívüli lemondását megalapozta. A felperes kérte, hogy a rendkívüli lemondás jogkövetkezményeként járó összegbe a bíróság számítsa be a 2007. október 1-jétől december 9-éig tartó keresőképtelensége ideje alatt részére - betegszabadság, illetve táppénz jogcímen - folyósított 186.040 forintot. A rendkívüli lemondáshoz fűződő jogkövetkezményeknek semmilyen kapcsolata nincs a keresőképtelenséggel, mivel ezek a juttatások a rendkívüli lemondás jogszerűségéhez kapcsolódnak, ezért beszámításnak nem lett volna helye. A Pp. 215. §-ában foglaltak alapján azonban az elsőfokú bíróság ezen összeg beszámításával kötelezte a munkáltatót a jogkövetkezmények viselésére. Az alperes fellebbezése és a felperes csatlakozó fellebbezése folytán eljáró Pest Megyei Bíróság 8.Mf.25.422/2010/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a felperes keresetét elutasította, és az alperes perköltség fizetési kötelezettségét mellőzte. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek tizenöt nap alatt 25.000 forint + áfa együttes első-, másodfokú perköltséget, továbbá kimondta, hogy az eljárási illetéket mindkét fokú eljárásban az állam viseli. A másodfokú bíróság egyetértett azzal, hogy a felperes határidőben élt a rendkívüli lemondással, és az elsőfokú bíróságnak a szubjektív határidő megtartásával kapcsolatban kifejtett álláspontját is osztotta. A per adatai és a csatolt feljegyzések szerint a felperes kezdeményezésére a felek 2007. szeptember elején megkezdték az egyeztetést a K.A. bevonásával, az alperes 2007. szeptember 28-án át is adott a felperesnek egy karbantartó munkakörre szóló munkaköri leírást, amit ő nem fogadott el. Az alperest a felperes hosszú keresőképtelensége alatt nem terhelte foglalkoztatási és intézkedési kötelezettség a munkakörrel kapcsolatosan, az egyeztetéssel pedig az Mt. 3. § (1) bekezdésében foglaltak szerint járt el. A munkajogi helyzete rendezésével kapcsolatos kötelezettség az alperest csak a felperes ismételt munkába állásával terhelte, így a munkáltató nem követett el kötelezettségszegést, illetve nem tette lehetetlenné a közalkalmazotti jogviszony fenntartását azzal, hogy az addig eredménytelen egyeztetés alapján nem teljesítette a felperes kérését. A munkakörrel kapcsolatos együttműködési kötelezettség mindkét felet terhelte, az adott esetben a felperes akkor járt volna el jogszerűen, ha a keresőképtelen állománya lejártát követően ismételt munkába állásakor megvárja az alperes intézkedését.

A felperes csatlakozó fellebbezését a másodfokú bíróság nem találta alaposnak tekintettel arra, hogy a keresetet elutasította, így az alperes összegszerű marasztalására nem kerülhetett sor. A felperes a

felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és a kereseti kérelemnek megfelelő határozat hozatalát kérte a csatlakozó fellebbezésben foglaltak szerinti felemelt kereseti kérelemnek megfelelően. Kérte továbbá az alperest első-, másodfokú és felülvizsgálati perköltségben marasztalni. A felperes másodlagos kérelme a másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére, és ezen bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítására irányult. A felülvizsgálati érvelés szerint az alperes előtt 2007. augusztus 30-ától ismert volt az a tény, hogy a felperes fűtői feladatai megszűntek, és nem tudja a kinevezésében foglaltak szerinti munkakörben alkalmazni. Ezen időponttól 2007. október 1-jéig - ameddig a foglalkoztatási kötelezettsége minden tekintetben kétséget kizáróan fennállt - azonban nem tett lépéseket a felperes jogi helyzete rendezése érdekében. A felperes kinevezés szerinti munkaköre az alperesnél fűtő-karbantartó volt, ezért az Mt. 102. §-ának (1) bekezdéséből következően az alperes ebben a munkakörben volt köteles foglalkoztatni. Miután 2007. október 30-ától az alperes érdekkörében felmerült ok miatt a felperes munkaköre megszűnt, így az alperes a törvény szerinti foglalkoztatási kötelezettségének maradéktalanul nem tudott eleget tenni, ezért a Kjt. 21. § (1) bekezdése szerinti írásos formában, és az Mt. 82. § (1) bekezdése szerinti módon közös megegyezéssel köteles lett volna a felperes kinevezését módosítani, vagy egyéb munkáltatói intézkedést tenni. A munkáltató az Mt. 3. §-ának (1) és (2) bekezdésében rögzített együttműködési kötelezettségének nem tett eleget. Nem tájékoztatta a felperest 2007. augusztus 30-át megelőzően arról, hogy a munkaköre meg fog változni, de még ezen időpontot követően sem értesítette a körülmények módosulásáról. A második egyeztető közalkalmazotti tanács ülést követően - amely 2007. november 7-én volt - a felperes 3 napot adott arra a munkáltatónak, hogy munkajogi helyzetét rendezze, az alperes azonban még ezen időben sem tájékoztatta a felperest legalább arról, hogy a táppénzére figyelemmel a foglalkoztatási kötelezettsége ezen időszakban nem áll fenn. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság ítélete sérti az Mt. 3. §-át, továbbá az Mt. 102. §-ának (1) bekezdését, a Kjt. 21. §-ának (1) bekezdését, az Mt. 82. §-ának (1) és (3) bekezdését, a Kjt. 29. §-ának (1) bekezdés b) pontját, továbbá a jogerős ítélet iratellenes, és a lefolytatott bizonyítási eljárással ellentétes, téves ténybeli következtetéseket tartalmaz. A felperes álláspontja szerint a bíróság a perben meghallgatott tanúvallomásokkal, illetve az okiratokkal ellentétes következtetéseket vont le, ezért a döntése a Pp. 163. § (2) bekezdésébe, 164. §-ának (1) bekezdésébe, 206. § (1) bekezdésébe, valamint a 221. §-ának (1) bekezdésébe is ütközik. Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult. Hivatkozása szerint a felperes a rendkívüli lemondását nem az együttműködési kötelezettség munkáltató általi megszegésére, hanem arra alapította, hogy a munkavégzését az alperes a fűtői feladat

megszűnése miatt lehetetlenné tette. Ezen túlmenően a rendkívüli lemondásból az is megállapítható, hogy abban nincs szó az alperesnek felrótt egyoldalú kinevezés-módosításról sem. Mindezekhez képest nyilvánvalóan emiatt sem lehet helye a felperes együttműködési kötelezettség megsértésével és az egyoldalú kinevezés-módosítással kapcsolatos okfejtésének, mivel ezen indokok a rendkívüli lemondásban nem szerepeltek. A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felülvizsgálati eljárásban is irányadó jogerős ítéleti tényállás szerint a felperes kinevezése szerint fűtő-karbantartó munkakörben állt az alperes alkalmazásában, munkaköri leírása is ennek megfelelően készült el. A munkáltató 2007. augusztus 30-ával új berendezést szerzett be, amely nem igényelte olyan munkafolyamat elvégzését, amelyet a felperes fűtőként ellátott. Ugyanakkor a munkáltató egyértelműen közölte, hogy a kinevezés, illetve a munkaköri leírás módosításáig a felperesnek kizárólag a korábban rögzítettek szerinti karbantartói tevékenységet kell ellátnia. Mindebből következően alaptalan azon felülvizsgálati érvelés, hogy a 2007. augusztus 30. és október 1-je közötti időszakban a munkáltató foglalkoztatási kötelezettsége [Mt. 102. § (1) bekezdés] ellenére nem rendezte a felperes helyzetét, hiszen a munkáltatói utasításnak megfelelően karbantartói tevékenységet kellett ellátnia. Ezen időszak egyébként sem volt fűtési időnynek tekintendő, így ebben az időben a felperesnek a korábbi gyakorlat szerint kellett ellátnia a feladatait, amely túlnyomórészt a karbantartásra korlátozódott. Alappal tulajdonított kiemelt jelentőséget a másodfokú bíróság annak a ténynek, hogy a felperes 2007. október 1. és december 9. között keresőképtelen volt, ezen időszak alatt a munkáltató foglalkoztatási kötelezettsége nem állt fenn. A feleket terhelő együttműködési kötelezettség (Mt. 3. §) alapján a munkáltatónak a felperes ismételt munkába állásakor kellett rendeznie a munkajogi helyzetét. Nem tekinthető jogellenes magatartásnak, hogy az alperes 2007. szeptemberét megelőzően nem tájékoztatta az alkalmazottait az új fűtési berendezés beszerzéséről, illetve ezzel összefüggésben a fűtői tevékenység változásáról. Munkaszervezési kérdés, hogy a kinevezés szerinti munkakör mely elemei kerülnek adott időszakban túlsúlyba, így jogszabálysértés megállapítására nem volt alkalmas az az alperesi magatartás sem, hogy a felperest az új kinevezés elkészültéig kizárólag karbantartói munkakörbe tartozó feladatokkal bízta meg. A munkáltató eljárása az adott esetben nem volt egyoldalú kinevezés-módosításnak tekinthető. A fentiek alapján a jogerős ítélet helytállóan állapította meg, hogy a rendkívüli lemondás [Kjt. 29. § (1) bekezdés] nem volt megalapozott, így a kereseti kérelem szerinti jogkövetkezmények alkalmazására sem kerülhetett sor. A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján.

A felperes perköltség fizetési kötelezettsége a Pp. 78. §-ának (1) bekezdésén alapul. A Kúria az alperesi képviselő által csatolt megbízási szerződésben meghatározottnál alacsonyabb mértékben határozta meg ennek összegét a 32/2003. (VIII.28.) IM rendelet 2. §-ának (2) bekezdése alapján figyelemmel a felülvizsgálati kérelem terjedelmére, valamint arra, hogy tárgyalás tartására nem került sor a felülvizsgálati eljárásban.

Az adott ügyben irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében a felülvizsgálati eljárás illetéke az államot terheli.

Budapest, 2012. február 22.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró

A kiadmány hiteléül: Nné tisztviselő